

HØYDAHL OHME'S AVD. FOR AVISUTKLIPP

Roald Amundsenegt. 1, Oslo
Sentralbord: 41 36 20

Utklipp av:

27/1/50.
Bergens Arbeiderblad.

Sommerbrev fra Sveits

— som handler om det å være snill
H.O. 035 og det å være fin

Brev II.

Caux-sur-Montreux i juli.

Vi skal være gode mot hverandre, eller: vi skal leve etter den gyldne regel: Gjør mot andre som du vil at de skal gjøre mot deg.

Så lite jeg enda har sett av Moralsk Opprustning, får jeg straks inntrykk av at dette er den bærende ide. For hvorfor ville folk ellers komme mot meg med glade utrop: Er du virkelig kommet? Så forferdelig snilt at du ville komme, dette var virkelig hyggelig! Og så blir du trykket i hånden, og 2 gutter tar bagasjen, og du fyller ut skjema og blir innregistrert på ett av de 6 kjempehotellene bevegelsen har til disposisjon. Akkurat nå er det ikke så mange her nede, bare 900 mennesker, her kan være henimot 2000. Men alle sammen er »forferdelig søte«, på spranget til å trykke meg til brystet, og det enda til de ikke kjenner meg på forhånd (eller kanskje nettopp derfor!).

Ca. 700 mennesker er vel plasert i den store spisesalen, og jeg kom akkurat tidsnok til aftens, dog fikk jeg beskjed om straks å ta på meg et skjørt, fordi som den danske piken sa til meg (med sideblikk til longsen min): »Vi har så mange fine gjester her at vi er nødt til å kle oss om, og helst gå pent kledd hele dagen.« Ved bordet jeg blir plasert sitter det i kveld bare norske for at jeg ikke skal føle meg ensom. Det er en slags hallelujastemning over de 3 pikene og de 2 guttene — de lyser og skinner av en glede som jeg snart får forklaring på: De har bedt og er blitt hørt.

Eva fra Horten forteller at hun hadde bedt om nylonstrømper, for hun hadde ikke flere hele par, og så hadde en sveitsisk venninne den samme dag tatt henne med til Montreux og kjøpt nylonstrømper til henne, av den sorten som ikke rakner. En annen pike trengte en ny kjole, og hun fant en nydelig kjole i skapet sitt ganske kort etter bønnen.

Jeg følte meg nokså elendig da jeg

ikke kunne la være å briste i latter, men tanken på pikene som sier »Kjære Gud, gi meg nylonstrømper«, var for komisk. De ble ikke det minste såret da jeg lo — de lo faktisk selv også, moret seg over bønnehørelsen. Og her er igjen noe av det som slår en i første omgang: Den fabelaktige troen, en tro som før eller siden kommer til å flytte fjell, det hersker det ingen tvil om her.

Som leseren vil ha forstått er det ikke fattigfolk jeg er kommet i lag med. Dog må det sies at det første inntrykk av ubegrenset luksus snart forandres. Det fins for eksempel ingen »tjenere« her — vi oppvarter oss selv og hverandre hele dagen. Denne »snille« tonen er ganske enerverende, i hvert fall til å begynne med. Og det er ganske klart fra første stund at man har en sterk svakhet for det den danske piken kalte »de fine gjestene« — dvs. statsmenn, 6 ministre fra Japan var nettopp reist da jeg kom, ledere for de store fabrikkene, og ledere av fagorganisasjonen — kort sagt alle slags ledere og direktører i alle utgaver.

På sett og vis er det noe riktig i dette, at »de fine« får spesialbehandling, for det er klart at skal man kunne gjennomføre Moralsk Opprustnings livssyn som innebærer en ny måte å leve på, en ny måte å samarbeide på, også i forretningslivet og i det praktiske liv, må arbeidsherrene og være klar over hvordan dette skal foregå.

Bobbo.